
EEN WOORD BIJ HET 10-JARIG BESTAAN VAN VIAT.

**Luc VAN DEN BOSSCHE,
Gemeenschapsminister van Binnenlandse
Aangelegenheden en Openbaar Ambt**

De uitbouw van het "MIAT-Industriemuseum Vlaanderen" draait, op volle toeren: met steun van de enthousiaste vrijwilligers van de VIAT wordt aan versneld tempo de museumcollectie demonstratieklaar gerestaureerd. (foto's Josiane Kisteman-verzameling MIAT)

De bekommernis voor industriële archeologie is in Vlaanderen een oud zeer. Onverhinderd maken sommige plannen om ons architecturaal erfgoed aan de sloophamers prijs te geven en laten daardoor een belangrijk deel van ons collectieve geheugen verloren gaan. Menselijke waarden moeten wijken voor louter economische en financiële belangen, voor bouwpromotoren en/of voor nieuwbouw.

Denken over mensen van nu, over de samenhang tussen sociaal-economische verhoudingen, schoonheid, leefomgeving en patrimonium, deze relatie ligt blijkbaar nog steeds moeilijk. En door dit soort "je m'en foutisme" gaat het publieke erfgoed systematisch verloren.

De herdenking van een decennium Gentse **Vereniging voor Industriële Archeologie en Textiel** is dan ook meer dan een originele happening. Meer dan ook een louter academische terugblik op het verleden. Het is een waardering voor de zorg om levende getuigen van een industriële en maatschappelijke evolutie, voor de zorg om een gematerialiseerd visueel geheugen van de arbeidsgeschiedenis.

"Fabrieksarchitectuur", zei ooit iemand, "is het leesbaar omhulsel van menselijke onderdanigheid en prutserigheid, slavendom en machtsvertoon". Zo is het dan ook te begrijpen dat fabrieksgebouwen destijds beschouwd werden als een teken aan de wand die, al

dan niet welbewust, werden gesloopt om het verleden niet langer in het aangezicht te moeten kijken, om de herinnering aan de lijdende en strijdende arbeider van de eeuwwisseling uit te wissen. Maar de fabrieken, en al wat erin werd gebruikt als spiegelbeeld van het dominante arbeidsproces, zijn juist levensechte en bijzonder boeiende getuigen van de evolutie van de industriële samenleving.

De jongste jaren neemt de belangstelling vanuit het bedrijfsleven voor industriële archeologie gelukkig toe. Terwijl vroeger ingenieurs en economen de industriële archeologie als strijdig zagen met een modern imago, wint nu zeer langzaam de opvatting veld dat het industriële erfgoed een belangrijk onderdeel vormt van de bedrijfscultuur. Als trendsetter kan hier ongetwijfeld de Gentse vereniging voor Industriële Archeologie en Textiel gelden.

Het kan ons alleen maar tot vreugde stemmen dat door VIAT permanent een lans wordt gebroken voor het behoud van het getuigenis van vroegere werk- en leefpatronen, die als zodanig een spiegel zijn van de sociale evolutie. Want hoe wij thans leven, wonen, werken en denken wordt mede bepaald door de industriële inspanningen en sociale spanningen in het verleden. Wetend van waar we komen, wortelend in de tijd, bouwen we aan morgen. Een toekomst waarin de zorg om de mens steeds meer centraal moet staan.

Luc VAN DEN BOSSCHE,
maart 1990.

